

Sygn. akt II K 891/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrkowska

Protokolant: Katarzyna Nowopolska

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2016 roku na rozprawie

sprawy **R. C.**, syna J. i W. z domu D., urodzonego dnia (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 03 maja 2016 r. w G. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonym przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu typu A. 6020 plus I badanie 0,42 alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,46 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz urządzeniem Alkometr A 2.0 I badanie 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki R. (...) o nr rej. (...)

– tj. o przestępstwo z art. 178 a par 1 k.k.

o r z e k a:

I. oskarżonego R. C. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego oskarżeniem czynu, który kwalifikuje jako występki z art. 178a § 1 k.k. i za to, na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1 k.k., art. 34 § 1a pkt 1 k.k., art. 35 § 1 k.k., skazuje oskarżonego na karę 8 (osiem) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując R. C. do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. oraz art. 43 § 1 k.k., orzeka wobec oskarżonego R. C. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzy) lat;

III. na podstawie art. 63 § 4 k.k., na poczet środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego w pkt II wyroku, zalicza oskarżonemu okres zatrzymania dokumentu prawa jazdy od dnia 03 maja 2016 roku do dnia 29 września 2016 roku;

IV. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. C. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 03 maja 2016 roku;

VI. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 2 ust. 2 i art. 16 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza

od oskarżonego R. C. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 153 zł 62 gr (sto pięćdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt dwa grosze) tytułem wydatków postępowania oraz wymierza opłatę w wysokości 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

Sygn. akt II K 891/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 maja 2016 oskarżony R. C. udał się z G. na wizytę do rodziny w N.. W trakcie odbywanego w godzinach wieczornych spotkania spożywano alkohol w ilości około 1,20 litra wódki na cztery osoby. R. C. był jedną z pijących alkohol osób. Pomiędzy godziną 23:00 a 24:00 oskarżony położył się spać.

Następnego dnia, tj. 3 maja 2016 roku, w godzinach porannych oskarżony R. C. po wypiciu herbaty wsiadł w należący do niego pojazd marki R. (...) o nr rejestracyjnym (...) i udał się do G.. Będąc już w G., jadąc samochodem ul. (...) w okolicach wiaduktu, został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji.

W toku kontroli Policjanci wyczuli od oskarżonego R. C., kierującego pojazdem, woń alkoholu, wobec czego podali go badaniu na zawartość alkoholu

w wydychanym powietrzu. Pierwsze badanie przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu typu A. 6020 plus wykazało 0,42 alkoholu w wydychanym powietrzu, a drugie badanie 0,46 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie poddano go badaniu przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu typu Alkometr A 2.0, które przy pierwszym pomiarze wykazało 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a przy drugim 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżonemu zatrzymano prawo jazdy za pokwitowaniem

a użytkowany przez niego pojazd przekazano do zabezpieczenia wskazanej przez niego osobie.

Z uwagi na wyrażone przez R. C. żądanie przeprowadzenia badań krwi, funkcjonariusze Policji udali się z nim na izbę przyjęć SPZOZ MSWiA w G.. Na miejscu pobrano od mężczyzny próbkę krwi. W próbce tej stwierdzono obecność alkoholu etylowego w ilości 1,01 ‰.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. C. k. 18-20 (Załącznik nr 1 do aktu oskarżenia),

33v;

zeznania świadka M. B. - Załącznik nr 1 do aktu oskarżenia k. 12-13, 34;

protokół zatrzymania osoby Załącznik nr 1 do aktu oskarżenia - k. 2-3;

protokół kontroli osobistej Załącznik nr 1 do aktu oskarżenia - k. 4;

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości „A. 6020 plus” - Załącznik nr 1 do aktu oskarżenia k. 5-6;

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości Alkometr A2.0 - Załącznik nr 1 do aktu oskarżenia k. 7-8;

oświadczenie - Załącznik nr 1 do aktu oskarżenia k. 9;

pokwitowanie - Załącznik nr 1 do aktu oskarżenia k. 10;

opinia z zakresu badań chemicznych nr (...) - Załącznik nr 1 do aktu oskarżenia k. 28;

protokół pobrania krwi - Załącznik nr 1 do aktu oskarżenia k. 29;

Przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym **R. C.** przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym w sprawie stanie faktycznym. Oskarżony wyjaśnił, iż w dniu 3 maja 2016 roku był

u swojej rodziny, gdzie spożywali alkohol, wskazując iż w trakcie spotkania na cztery osoby zostało wybite ok. 1,25 litra wódki. Następnie położył się spać, a rano około 8:00 wstał i po wypiciu herbaty pojechał do G.. Wsiadając do samochodu myślał, że nie ma już w organizmie alkoholu, czuł się bardzo dobrze. W G. jadąc ul. (...) po wjechaniu pod tunel zatrzymano go do kontroli. W trakcie legitymowania i przebadania na zawartość alkoholu został poinformowany, że jest pod wpływem. Potem udali się do MSWiA celem pobrania krwi. Wyjaśnił, iż nie był świadomy, że jest pod wpływem, myślał, że jest trzeźwy, dlatego wsiadł do samochodu. Wskazał, iż bardzo żałuje i nigdy wcześniej nie był karany i nie jeździł pod wpływem alkoholu.

Przesłuchany na rozprawie oskarżony R. C. podobnie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, iż jest mu wstyd za zaistniałą sytuację. Wsiadając do auta czuł się normalnie. Poprzedniego dnia w cztery osoby wypili litr wódki

i później małą butelkę wódki 0,2 l. Nie ma problemu z alkoholem. Jechał wtedy z N. do G. B. i został zatrzymany pod wiaduktem. Zażądał badania krwi, ma problemy gastryczne. Rano wypił herbatę i nie jadł śniadania. Podtrzymał uprzednie wyjaśnienia. Został zatrzymany o godz. 8, a wyjechał z domu przed godziną 7. Dopiero jak został zatrzymany i poddany badaniu to czuł niesmak w ustach, ale myślał, że to związane

z jego wrzodami i tym, że jest na czczo. Policjant napisał, że czuć było ode niego alkohol. Wskazał, że od momentu zatrzymania nic nie jadł i nie pił. Samochód jest mu potrzebny do wykonywania pracy.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. C. k. 18-20 (Załącznik nr 1 do aktu oskarżenia), 33v.

Oskarżony R. C. posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest monterem maszyn i urządzeń okrętowych. Jest kawalerem, pozostającym w nieformalnym związku, nie ma nikogo na utrzymaniu. Prowadzi działalność gospodarczą z dochodem 2500-3000 zł. Posiada samochód marki R. (...) z 2003 roku. Jest zdrowy, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

Dowód: dane osobo-poznawcze oskarżonego k. 33;

Oskarżony nie był uprzednio karany.

Dowód: informacje o karalności k. 30 (Załącznik nr 1 do aktu oskarżenia), 24 ;

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia powyższego stanu faktycznego Sąd dokonał w oparciu o całokształt zabranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności wyjaśnieniach oskarżonego R. C. i zeznaniach świadka M. B., dowodów z dokumentów w postaci protokołów z postępowania przygotowawczego oraz informacji o karalności, a także opinii biegłego z zakresu badań chemicznych.

Za w pełni wiarygodne uznał Sąd wyjaśnienia oskarżonego R. C.. Złożone przez oskarżonego wyjaśnienia były bowiem logiczne i spójne. Oskarżony starał się jak najdokładniej przedstawić przebieg okoliczności popełnienia przez niego czynu. Co najważniejsze relacja oskarżonego znalazła odzwierciedlenie w pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodach, w tym zeznaniach świadka M. B. oraz protokołach badania stanu trzeźwości a także pozostałych zgromadzonych w sprawie dokumentach. Tym samym w ocenie Sądu brak było przesłanek do ich kwestionowania.

Nie budziły także wątpliwości Sądu zeznania świadka M. B.. Świadek będący funkcjonariuszem Policji nie miał bowiem jakiegokolwiek interesu w przedstawieniu wydarzeń w sposób nie korzystny dla oskarżonego. Zeznania świadka były nadto jasne

i konkretne. Przedstawiony zaś przez niego opis zdarzenia koresponduje z pozostałym dowodami zebranymi w sprawie, w szczególności protokołami zatrzymania osoby, kontroli osobistej i badania stanu trzeźwości, a także wyjaśnieniami oskarżonego.

Sąd za rzetelną i należyście umotywowaną uznał pisemną opinię z zakresu badań chemicznych. Zdaniem Sądu, opinia ta jest starannie opracowana, zgodnie z wymogami wiedzy z danej specjalności. Wnioski z niej wynikające są jednoznaczne i zostały wyciągnięte po przeprowadzeniu stosownych badań, dlatego też nie budziły wątpliwości.

Ustalenia stanu faktycznego sprawy oparto również na ujawnionych dokumentach w postaci protokołów zatrzymania osoby, kontroli osobistej, z przebiegu badania trzeźwości urządzeniem A. 6020 plus wraz ze świadectwem odwzorowania, protokołu z przebiegu badania trzeźwości urządzeniem A. A 2.0. wraz ze świadectwem wzorcowania, protokołu pobrania krwi, oświadczenia i pokwitowania oraz informacji o karalności. Ich autentyczność ani prawdziwość treści nie była przed żadną ze stron kwestionowana a okoliczności z nich wynikające znajdują oparcie i korespondują z resztą materiału dowodowego. Dlatego stanowią one obiektywne dowody zaświadczonej nimi okoliczności.

Zdaniem Sądu, zebrany w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy dowiódł ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony R. C. swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., zarzucanego mu niniejszym aktem oskarżenia. Wymieniony w dniu 3 maja 2016 roku w G. na ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonym przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu typu A. 6020 plus I badanie 0,42 alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,46 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz urządzeniem Alkometr A 2.0 I badanie 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki R. (...) o nr rej. (...).

Wykonane u oskarżonego badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykazały wyższe stężenie aniżeli przewidziane art. 115 § 16 k.k., który to przepis zawiera definicję stanu nietrzeźwości. Niewątpliwym jest również, iż oskarżony prowadził w tym stanie samochód osobowy jadąc ul. (...) w G., która stanowi ogólnodostępną drogę publiczną w rozumieniu przepisów art. 1, art. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985r. o drogach publicznych (Dz.U.2013.260 j.t. z zm.)

Oceniając zachowanie oskarżonego Sąd doszedł do przekonania, że zarzucony aktem oskarżenia czyn należy uznać za zawiniony. R. C. jest osobą dorosłą, rozumiejącą podstawowe zasady etyczno-moralne oraz posiadającą określone doświadczenie życiowe, a w związku z tym powinien zdawać sobie sprawę z naganności swojego postępowania. Zakaz prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości jest powszechnie znany. Pozwala to uczynić oskarżonemu zarzut, że dopuszczając się przedmiotowego czynu zachował się wysoce niewłaściwie. Co więcej, w sprawie nie ujawniły się okoliczności wyłączające winę oskarżonego lub bezprawność w zakresie przypisanego mu czynu.

Uznając R. C. za winnego zarzucanego mu czynu, Sąd na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1 k.k., art. 34 § 1a pkt 1 k.k., art. 35 § 1 k.k., skazał oskarżonego na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując R. C. do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego R. C., przy uwzględnieniu dyrektyw z art. 115 § 2 k.k., uznać należy ją za znaczną. Oskarżony swoim zachowaniem godził w istotne dobro prawne, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Stan nietrzeźwości na poziomie między 0,42-0,46 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prawie dwukrotnie przewyższający wartość wskazaną w art. 115 § 16 k.k. oraz prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości na terenie zabudowanym, w tym w centrum dużego miasta, przez dłuższy odcinek trasy, dowodzi, iż oskarżony stanowił poważne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego. Nadto, jako osoba posiadająca uprawnienia do kierowania pojazdami, zdawał sobie sprawę z tego, jak ważne jest zachowanie bezpieczeństwa w ruchu.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął natomiast postawę oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, tj. przyznanie się do winy i złożenie szczegółowych wyjaśnień oraz wyrażenie skruchy. Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał

oskarżonemu także jego uprzednią niekaralność oraz fakt prowadzenia ustabilizowanego trybu życia, zgodnego z obowiązującymi normami prawnymi.

Sąd, wymierzając R. C. karę, dokonał wyboru jednej z trzech alternatywnie wskazanych w art. 178a § 1 k.k. kar uznając, iż orzeczenie kary ograniczenia wolności w powyżej wskazanym wymiarze stanowić będzie najtrafniejszy środek reakcji karnej, jaki można było zastosować wobec oskarżonego. Wymierzając karę w takim kształcie Sąd miał na uwadze zarówno wskazywane wcześniej okoliczności obciążające oraz łagodzące, cele kary i konieczność zaspokojenie potrzeby społecznego poczucia sprawiedliwości. Zdaniem Sądu taka kara jest odpowiednia w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oskarżonego. Sąd zważył przy tym, iż orzeczenie wobec skarżonego kary pozbawienia wolności, nawet z zastosowaniem warunkowego zawieszenia jej wykonania, stanowiłoby sankcję nadmiernie surową

i dolegliwą, a przy tym nie miałyby celu wychowawczego. Oskarżony nie jest osobą zdemoralizowaną, a jego postawa daje realną nadzieję na to, że jego czyn miał charakter incydentalny i był efektem nieroztropnej decyzji. Wymierzona w wyroku kara stanowić będzie dla oskarżonego realną dolegliwość i służy do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Reasumując, wskazać należy, iż kara wymierzona oskarżonemu jest celowa, zasłużona i sprawiedliwa. Nie sposób też uznać, by była ona nadmiernie surowa. W ocenie Sądu takie ukształtowanie rozstrzygnięcia o karze w sposób optymalny umożliwi realizację zapobiegawczych i wychowawczych celów kary w stosunku do oskarżonego. Wobec orzeczenia świadczenia pieniężnego, wymierzenie kary grzywny byłoby wobec oskarżonego nadmiernie dolegliwe i istniałaby obawa niemożności uiszczenia przez R. C. zasądzonych należności.

W kontekście wniosku oskarżonego, należało zauważyć, iż w ocenie Sądu w sprawie nie zachodziły przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania względem R. C..

Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości

i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Zgodnie natomiast z art. 66 § 2 k.k. warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, tak więc spełniona byłaby przesłanka z art. 66 § 2 k.k.

W rozpatrywanej sprawie nie można jednak uznać aby doszło do wypełnienia wszystkich ogólnych przesłanek zastosowania warunkowego umorzenia postępowania. Co prawda okoliczności przedmiotowego czynu nie budzą zasadniczo wątpliwości, a oskarżony przyznał się do jego popełnienia i wyraził skruchę, przy czym jest osobą dotychczas nie karaną i prowadzącą ustabilizowany tryb życia, niemniej jednak, zdaniem Sądu, jak już wskazywano, nie można przyjąć, aby wina i społeczna szkodliwość czynu nie były nieznaczne. Jako osoba dorosła, o dużym doświadczeniu życiowym i potrafiąca kierować swoim postępowaniem oskarżony miał bowiem zarówno świadomość co do skutków spożywania alkoholu w dużych ilościach i wiedzę na temat zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych po jego spożyciu. Jak zaś ustalono w toku zatrzymania od oskarżonego była wyczuwalna woń alkoholu, był on nietrzeźwy w stopniu znacznym, a jak oskarżony sam wskazywał „czuł niesmak w ustach” – choć miał go nieprawidłowo zinterpretować - co wskazuje, iż miał on obiektywną możliwość zachowania się w sposób prawidłowy. Co istotne przestępstwo, jakiego dopuścił się oskarżony, jest jednym z bardziej nagminnych, przy czym stwarzających zagrożenie dla szerokiego grona osób, a jednocześnie nie dość piętnowanych społecznie. Powszechnie wiadomym jest bowiem, iż prowadzący pojazdy mechaniczne znajdujący się pod wpływem alkoholu mają mniejsze możliwości uniknięcia sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu, podjęcia manewrów obronnych w razie tego niebezpieczeństwa, możliwości natychmiastowej, adekwatnej reakcji na sytuacje krytyczne, co z kolei jest częstą przyczyną wypadków i kolizji. Warto zaś wskazać, iż oskarżony jechał jedną z głównych arterii miasta, zagrażając właśnie bezpieczeństwu wielu osób podróżujących tą samą trasą. Reasumując, zdaniem sądu stopień winy i stopień

społecznej szkodliwości czynu należało ocenić jako znaczne, co skutkowało niemożliwością zastosowania względem oskarżonego R. C. instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

W punkcie II. wyroku na podstawie art. 42 § 2 k.k., art. 43 § 1 k.k. Sąd obligatoryjnie orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Aktualnie obowiązująca regulacja w przypadku skazania za czyn z art. 178a § 1 k.k. przewiduje orzeczenie wspomnianego środka na okres nie krótszy od 3 lat, a więc Sąd orzekł go względem oskarżonego w najniższym możliwym wymiarze. Przy czym orzeczenie tego środka na okres dłuższy przekroczyłoby zdaniem Sądu potrzeby wychowawcze i zapobiegawcze zastosowania tego środka karnego. Dodatkowo na poczet orzeczonego w tym zakresie środka karnego Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy 3 maja 2016 roku do dnia 29 września 2016 roku.

Ponadto na podstawie art. 43a § 2 k.k., Sąd orzekł wobec oskarżonego R. C. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. I w tym wypadku wymierzona kwota stanowi dolną granicę przewidzianą przez ustawodawcę za przestępstwo stanowiące przedmiot niniejszego postępowania. Środek ten w podanej wysokości będzie wystarczający do wzmocnienia wychowawczego oddziaływanie wobec oskarżonego, uzmysłowi mu nieopłacalność popełnienia przestępstw i naganność jego postępowania.

W punkcie V wyroku Sąd na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności, zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 03 maja 2016 roku (1 dzień), przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności. Orzeczenie to miało charakter obligatoryjny.

W oparciu o szczegółowo powołane w pkt. VII wyroku przepisy, Sąd zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu oraz nie znajdując podstaw dla zwolnienia oskarżonego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, zasądził od oskarżonego R. C. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 153 zł 62 gr. tytułem wydatków postępowania oraz wymierzył opłatę w wysokości 180 zł.